

Nicolau-primu
valencia-espagna

N. P.
S. XVII

F. 216

2 17347

~~84~~

84

III

II

Nicolau-Primitiu
Valencia-Espanya

D. GREG. NAZIANZENI
BREVIORES ALIQVOT EPISTOLAE
cum interpretatione Latina
Iacobi Billii,

*in gratiam eorum editae, qui Graecas
litteras in Academia Valentina discunt.*

VALENTIAE
Apud Philippum Mey. MDCV.

*Nicolau Primitiu
Valencia Espanya*

D. GREGORII THEOLOGI
EPISTOLAE ALIQVOT.

Eudoxio Rhetori.

Quaeris quo statu res nostrae sint? admodū acerbo. Basilium non habeo, Caesariū non habeo, hoc est, spiritualem fratrem, et corporeum. Pater meus et mater mea dereliquerunt me, vt cum Dauide loquar. Corpus aegrum est, senectus caput premit, curae aliae aliis intexuntur, incurfant negotia, infidi amici, Ecclesiae res pastore, et gubernatore carent. Pereunt bona: nuda et aperta sunt mala: nauigatio in nocte, fax nusquam, Christus dormit. Quid faciam? Vna mihi malorum depulsio, mors. Ac res etiā alterius vitae mihi formidolosae sunt, ex huius vitae rebus coniecturam ducenti.

Eidem.

Prius quidem leuandi doloris tui causā consolatorias litteras ad te scribebam: prior enim in morbum incideras. Nunc autem commode ipse nos consolari possis, in iisdem propemodum molestiis versantes. Conueniebat enim nos, cum amicitiae vinculo inter nos deuincti simus, ne hac quoque in re disiungi. Quin potius iam consolationis officio functus es, nimirum per patientiam tuam ad patientiam nos exhortans.

Eidem.

Morbo crucior, et gaudeo, non quia crucior, sed quia alius patientiae sum magister. Quoniam enim

non

ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΤΙΝΕΣ.

Εὐδοξίῳ ῥήτοι.

Ερωτᾷς πῶς τὰ ἡμέτερα; καὶ λίαν πικρῶς. Βα-
σίλειον οὐκ ἔχω, Καισάριον δὲ ἔχω, τὸν πνευματι-
κὸν ἀδελφόν, καὶ τὸν σωματικόν. ὁ πατήρ μου καὶ
ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, μετὰ τῷ Δαβὶδ ἀβέγ-
γομαι. τὰ τοῦ σώματος πονηρῶς ἔχῃ. τὸ γῆρας ὑπὲρ
κεφαλῆς· φροντίδων ἐπιπλοκαί, πραγμάτων ὑπὲρ
δρομαί· τὰ δὲ φίλων ἀπίστα, τὰ τῆς ἐκκλησίας
ἀποίμαυτα. ἔρρει τὰ καλὰ· γυμνὰ τὰ κακὰ· ὁ πλῆθς
γὰρ τῆς νυκτὸς, πνεύματος δὲ ἀμῶν· Χριστὸς καθεύδει. τί χρὴ
παθεῖν; μία μοι δὲ κακῶν ἡ λύσις ὁ θάνατος. καὶ
τὰ ἐκείθεν μοι φοβερά, τοῖς γὰρ τεύθεν τεκμαερόμεθα.

Τῷ αὐτῷ.

Πρότερον μὴ αὐτὸς ἐγγραφόν ᾧ αὐτὸν παρακλητι-
κούς ἐς τὸ πάθος· πῶς πεπλήκει γάρ. νυνὶ δέ μοι
δοκεῖς αὐτὸς αὐτὸν ἡμᾶς παρακαλέσαι, μικροῦ τὰ ἴσα
κακοπαθοῦντας. εἴη γὰρ ἡμᾶς φίλος οὐσίας μηδὲ
ταῦτα χωρίζεσθαι. μάλλον ἢ ἡδὴ παρακλῆκας, οἷς
καρτερεῖς τὸ καρτερεῖν ἐπιγινώσκου.

Τῷ αὐτῷ.

Αλγῶ τῇ νόσῳ· καὶ χαίρω, ὅτι ὅτι ἀλγῶ, ἀλλ' ὅτι
τὸ καρτερεῖν τοῖς ἄλλοις εἶναι διὰ σκαλός. ἐπεὶ δὲ

γὰρ τὸ μὴ πάχαιν δὲ ἔχω, τὸ γὰρ ἔστι πάχαιν πα-
ρακερδαίνω, τὸ φέρειν καὶ τὸ θυχαριῆσαι, ὥσπερ γὰρ
τοῖς θυθύμοις, οὕτω δὲ καὶ τοῖς ἀλγυνοῖς. ἐπειδὴ
παύδομαι μηδὲν ἄλογον εἶναι παρὰ ἔστι λόγῳ τῷ
ἡμετέρῳ, καὶ ἡμῖν οὕτω φαίνεται.

Σωφρονίῳ ὑπάρχω.

Ἐχει τὴν διεξιὸν ἡμῖν ἡ ἀναχώρησις, τὸ ἀπραγμοῦ καὶ
ἡσυχιοῦ· ἀλλ' ὅπως ἴσθ' οὗτον, ὅσον σκαῖον τὸ ἐπὶ ὑμέ-
τερας χωρίζειν φιλίας καὶ σωφροσύνης, τοσούτου πράγ-
ματος. ἄλλοι τῆς σῆς τελειότητος ἀπλάουσιν· ἡμῖν
δὲ τὸτο μέγα καὶ ἐστὶν ἔχοντα, σκιαὴν ὁμιλίας τῆς
ἐν τοῖς γράμμασιν. ἄρα σε ὀφόμεθα πάλιν; ἄρα σε
πομπήν φέμεθα, τὸ ἡμέτερον σεμνολόγημα; καὶ ὅπως
δοθήσεται ἔστι ἐπὶ τῶν ἡμῶν λειψάνῳ; ἐὰν μὲν δο-
θείη, πᾶσα ἔστι οὐκ ἔστι· ἐὰν δὲ μὴ, τεθνήκαμεν
τῷ πλείῳ μέρει. σὺ δὲ μέμνητο τοῦ ὅτι γρηγορεῖς, καὶ
διηγῇ τὰ ἡμέτερα.

Νικοβύλῳ.

Αἱ προσημῆσες ἐμαυτῷ τὸν μέγαν Βασίλειον (καὶ
κακείνῳ τὸν ἀντιπρόσωπον Διοκῆ) καὶ νῦν προσημῶ· οὐχ
ἦτον δὲ τὴν ἀλήθειαν, ἢ τῆς φιλίας. δὲ ὅπως προ-
πθεῖς τὰς ἐκείνου ἐπιστολὰς, τὰς ἐμὰς ὑποτίθημι.
καὶ γὰρ ἐπιθυμῶ πανταχοῦ σωεῖν καὶ ὑμᾶς ἀλ-
λήλοις, καὶ ἅμα τύποι πᾶσι τοῖς ἄλλοις τῷ μι-
στρίῳ καὶ τῆς ὑφ' ἐστῆς.

Τῷ

non id habeo, vt dolore vacem, hoc lucri obiter ex dolore facio, quod perfero, et gratias ago, vt in laetis rebus, ita etiam in acerbis: quandoquidem illud exploratum habeo, nihil rerum nostrarum apud summam rationem expers rationis esse, tametsi ita nobis videatur.

Sophronio Praefidi.

Habet quiddam laeti et commodi noster secessus, nimirum otium et quietem. sed id non tam laetum ac commodum est, quam incommodum, quod a vestra amicitia et familiaritate, re tanti momenti, me seiungat. Alii praestanti tua virtute fruuntur: nobis autem hoc magnum et amplum fuerit, si sermonis et congressionis umbram habuerimus, quae in epistolis continetur. An vero te rursum videbimus? an te rursum complectemur, te inquam decus nostrum et ornamentum: idque vitae nostrae reliquiis dabitur? Si quidem detur, omnis Deo gratia habeatur: sin minus, maxima nostri parte mortui sumus. Tu vero Gregorii tui memoriam cole, ac res nostras narra.

Nicobulo.

Cum Basilium Magnum mihi semper praetulerim, tametsi illi contrarium videatur: tum nunc quoque praefero, non minus veritate quam amicitia motus. Quocirca epistolis illius priore loco positis meas subnecto. Vbique enim nos inter nos coniunctos esse cupio: simulque etiam id ago, vt modestiae, ac submissionis exemplum aliis praebeam.

A. iij.

Ei-

Eidem.

Laconice loqui, non est, vt putas, paucas syllabas scribere, sed de plurimis rebus paucas. Atque hac ratione ego et maxime breuiloquum Homerum esse pronuncio, et prolixum Antimachū. qui tandem istud? nimirum rebus, non autem litteris longitudinem aestimans.

Euagrio.

Laudari mihi iucundum fuit. nam filium nostrū Euagrium clarum ac celebrem esse, gloria nostra et splendor est. Filiorum enim virtus patrum est gloria. Nos autem, quātum ad doctrinam attinet, haud quidquam, aut parum fortasse ipsi filio tuo utilitatis attulisse, nobis conscii sumus (neq. enim magna in nobis doctrinae facultas est:) vnum autem pro omnibus, et quidem maximum ei contulimus (haud istud infitier) nimirum Dei metum, quodq. ei, vt res praesentes contemptui haberet, persuasimus. Atque ipsi quidem optima quaeq. et optauimus, et optamus: vt quae a nobis initia accepit, ad plenam frugem prouehat; ac nos etiam ipsi studii, ac diligentiae nostrae fructum aliquem feramus. Tuae vero excellētia quam maximas gratias ago, quod et nostri meminisse non grauaris, et amicitiae monumentis honestare. quae quidē, cum minime parua sint, libentius suscepimus.

Amazonio.

Si quis communiū amicorum, quos permultos esse confido, ex te percontetur, vbi nūc Gregorius, et quid rerū agat? dicere ne dubites, cum quiete ac

tran-

Τὸ λακωνίζεω, ὃ τὸ τοῦ ὅπου ὅτι, ὀλίγας συλ-
λαβάς γράφειν, ἀλλὰ περὶ πλείων ὀλίγας. οὕτως
ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ομηρον λέγω, καὶ πολὺν
τοῦ Αντίμαχου. πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ
μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι.

Εὐαγρίω.

Ἡδὴν ἐπαινέμεν. τὸ γὰρ τὸν ἑὸν ἡμῶν Εὐά-
γριον δύδοκιμῆν, ἡμᾶς ὅτι ἐυδοκιμῆν. τέκνων
γὰρ ἀρετὴν δοῦναι πατέρων. ἡμεῖς δὲ, εἰς λογους μὲν,
ὁδὸν, ἢ μικροῦ ἴσως σωίσμεν ἡμῖν αὐτοῖς ὠφελή-
σαι τὸν σὸν ἑὸν. ὁ δὲ γὰρ μέγα ἡμῖν τὸ τῷ λόγῳ,
ἐν ᾧ καὶ πάντων αὐτῶ καὶ μέγιστον σωεισθιένε-
καμεν, ὃν ἀρνήσασθαι, τὸν τῷ θεῷ φόβον, καὶ τὸ πεί-
σαι τῷ παρόντων καταφρονεῖν. ἐκείνῳ μὲν οὐκ τὰ
κάλλιστα σωηνξάμεθα τε καὶ σωδύχουμεθα. ἴν' ἂν
ἔλαβι παρ' ἡμῶν ἀρχὰς, τελέως καρποφορήσῃ. καὶ
πῶς οὐκ ἀποδῇ καρπὸν γνέγκόμεθα. τῇ δὲ σὴ τι-
μαίωμι, πᾶσι χάρις. ὅτι ἐμνησθῆναι ἡμῶν ἀξιοῖς.
καὶ τοῖς ὑπομνήμασι τιμᾶν τῆς φιλίας. ἀπὲρ οὐ
μικρὰ ὄντα, μεζόνως ὑπερξέμεθα.

Αμαζονίῳ.

Ἄν τις ἐρετοί σε τῷ κοινῷ φίλῳ (πολλὰς ἢ
πάντοτε τούτους) πού ἢ νῦν ὁ γρηγόριος, πράττει ἢ
τί; θαρξῶν εἰπὲ ὅτι ἐφ' ἑσυχίας φιλοφρονέσασθαι

τῶ ἀδικουῦτων φροντισῶν, ὅσα τῶν ἐδὲ εἰ γεγρόνασε
γινωσκωμένων. ὅτως ὅτιν ἀνέστη. αὐτὸν δὲ σε πάλιν
ὁ αὐτὸς ἐπανεῖρη, πῶς ἢ τὴν διαζευξίν φέρει
τῶ φίλων; μηκέτι θαρσύνω ἐποῖς ὅτι φιλοσοφῇ,
ἀλλὰ καὶ λίαν ἀγνῶνός ἐχει. ἀλλὰ μὲν γὰρ ἄλλοι
ἦσαν ὅτιν, ἡμεῖς ἢ φιλίας καὶ φίλων. τούτων εἰς ὅτι
ὁ θαυμάσιος Αμαζόνιος. τάχα αὖ ἐνὶ μόνῳ θερα-
πεύσαις ἡμᾶς, καὶ ῥάος ὡς τοῖ ποιήσας, ἐμνημο-
νύοις ἡμῶν, καὶ ὅτι ὅσον ποιῆς, πείθοις τοῖς γράμ-
μασιν.

Τῷ Αφρικανῶ.

Τίσιρ ἵπποι μάλιστα χαίρουσιν; δῆλον ὡς ἵπποις.
ἀετοὶ ἢ τίσιρ; ὅκ ἄλλοις ἢ ἀετοῖς. κολοῖον δὲ ποτὶ
κολοῖον ἱστέειν, ὅτι τῆς παροιμίας ἀκτῆς. οὕτω δὲ
καὶ Ἀθηναῖοι Ἀθηναίοις οἰοῦ χαίρουσιν, καὶ τὸν καλοκα-
γαθίας μεταποιέμενον, ὅτι ταύτης ἐρασῇ ὅτι προ-
σάτη. ὅσον γὰρ ὁ ἀρχὼν εἶναι μοι φαίνεται, βοηθὸς
ἀρετῆς, ὅτι ἀνταγωνιστὴς κακίας· καὶ τῷ αὐαίμακτον
ἀρχὴν ἀρχὴν, καθάπερ ἡμεῖς· καὶ τὴν μείζονος ὅτι
τελαμῶν. αἶμα γὰρ ὅτι τοῖ προδίδωμεν, ἀρετῇ
κρατούμενα γινώσκοντες, ὅτι βία καθέργοντα, καὶ φό-
βῳ μᾶλλον ἢ ἐργῳ κολάζοντα τοὺς κακούς. ὅτι ὅτι ἀ-
είσης ὅτι ἀρχῆς. ὅτι δὲ ταῦτα, σφόδρα μὲν τὸ τῷ
σωτυχίας ἐπιδιδάξεται μοι, ὅτι νῦν ἔτι ἐπιδιδάξεται.
οὐκ ἔχω ἢ ὅπως τούτου τύχειμι, ὅτι τὴν ἀρρώστειαν,
ἀναγ-

trāquille philosophari, non magis eos, a quib. iniuria ipsi illata est, curantem, quam eos, de quibus in lucem ne, et vitā prodierint, ignotū atque obscurum est: adeo inuictō est animi robore. Quod si te rursus idem roget, quomodo amicorū disiunctionem ferat; non iam fidenter respondeas, eum philosophari; verum animo esse perquam humili, et abiectō. Alii enim in alijs reb. molliores sunt: ego autē in amicitia et amicis, quorum in numero eximius quoque Amazonius est. Tu vero hac vna re fortasse macrori nostro mederi queas, ac desiderium tui lenire, si nostri memor fueris, atque huius rei fidem mihi per litteras facias.

Africanō.

Quibusnā rebus equi maxime gaudent? non dubium quin equis. quibus aquilae? aquilis profecto. Graculū porro graculo assidere, ipsa quoq. paromia docet. Eodem proinde modo Atticum quoque Atticis oblectari puta, et probitatis studiosum eius amatore et antistite. Nam mihi praefes nihil aliud esse videtur, quam virtutis adiutor, et vitii aduersarius, siue incruentū imperium gerat, vt nos; siue id, quod gladium, et lorum iunctum habet. Cruorē enim tibi minime adiiciemus, quippe quē virtute imperium tenere scimus, non vi cohibere; ac metu potius, quam suppliciis, improbos coërcere: quae quidē optimi imperii lex est. His itaque de causis magnopere quidē congressum tuum expetebā, ac nunc etiā expeto. Verum quia per aduersam vale-

A v

tudi-

tudinem id mihi consequi non licet, necessario ad
res ipsas veni: et, quod commodissimum est, te per
vñū amicum et familiarem, ac cognatum, saluto,
hoc est, per carissimū mihi Nicobulum, qui et me
apud te excusabit (vir autē est fide dignus, si quis-
quā alius, quantum quidem ipse cognosco) et per
nos sese praestantiae tuae noscendū praebebit.

Gregorio Nysseno.

Locorum circuitu angeris, tibiq. instabilis esse
videris, quemadmodum ligna quae aquis ferūtur.
Absit vir eximie, absit vt ita affectus sis. Illorum
enim cursus coactus est, tuus autem circuitus Deo
gratus, et acceptus: fixumq. tibi ac stabile est, mul-
tis prodesse, quamuis loco minime fixus sis. Nisi
vero quis Solem accuset, quia in orbem currit, ra-
dios fundens, atque omnibus rebus, quas obit, vi-
tam afferens: aut etiam inerrantes stellas laudans,
Planetas vituperet, quorū error quoque ipse com-
positus est, atque concinnus.

Eidem.

Molestis rebus ne nimis discrucieris. si enim mi-
norem ex his maiorem capiamus, minus mole-
stae erunt. Non ita graue putandum est, quod re-
caluerint haeretici, ac veris amoenitate freti ex
latebris suis prorepant, vt ipse scribis. Paulum,
mihi crede, sibilabunt, ac postea in terram se ab-
dent, tum a veritate, tum a tempore oppugnati:
idque eo magis, si rem totam Deo permiseri-
mus.

Ei.

ἀναγκάως ἦλθον ὑπὲρ τὰ ῥήματα. καὶ τὸ κάλλιστον,
ὅτι προσφθέγομαι σε δι' ἀνδρὸς οἰκέας καὶ φίλους
καὶ συγγενεῖς, τῷ ἡμιωτάτου πάντα ἐμοὶ κρινοβύλας·
ὅς καὶ ἀπολογίσεταί σοι περὶ ἡμῶν. ἀξιόπιστος δὲ ὁ
ἀνὴρ, εἴπερ ἄλλος ἦεν, ὅσα δὲ ἐμὲ γινώσκον· καὶ δι' ἡμῶν
ἐαυτὸν γνωρίσει τῇ σῇ τελειότητι.

Γρηγορίου νύσσης.

Δυσχεραίνεις τῇ πόλει, καὶ ἀσπαζῶ σε αὐτῷ φαί-
νη, καθάπερ τῷ ξύλῳ ἃ καθ' ὑδάτων φέρεται. μη-
δισμῶς, ὡ θαυμάσιε, μὴ ὅπως ἔχει. ἔρξ' μὲν γὰρ ἀκρί-
σις ἢ φορὰ, σὲ ἢ ἡγ' θεὸν ἢ πόριον· καὶ πάγιον
τὸ σὺ πολλὰς εὖ ποιεῖς, καὶ ἐμὴ τὸ πῶς πεπλήγοις.
εἰ μὴ καὶ τὸν ἥλιον αἰτιῶτό τις, ὅτι πόδι τρέχει ἀπέ-
ρων πῶς ἀκτῖνα, καὶ πάντα ζωογονῶν ὅσα ἐπέρχε-
ται· ἢ καὶ τῷ ἀσέρον σὺ ἀπλανεῖς ἐπαινῶν, κα-
κίζοι σὺ πλανήτας ὧν καὶ τὸ πλάνον ῥαγμόνιον.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ σφόδρα δάκνυς τοῖς λυπηροῖς. αὐτὸ γὰρ ἦτορ
λυπώμεθα, ἦτορ ὅτι λυπηρά. οὐδὲν δεινὸν εἰ ἀνε-
θελφθῇσιν οἱ αἰρετικοί, καὶ ἔρξ' ἔασι θαρρόναι,
τῷ φωλεῷ ἐξορπύσαντες, ὡς αὐτὸς ῥήσεις. μι-
κρὰ συριούσιν, εὖ οἶδα· εἴτα καταδύονται, καὶ
τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἔρξ' χαλεῶ πολέμου ἄνθρωποι· καὶ τό-
σω μάλλον, ὅσῳ περ αὐτὸς ἔρξ' ὅτι τὸ παῦ ἐπιτρέ-
πωμεν.

Τῷ αὐτῷ.

Γοῖ ὦρ ἐπέσαλκας, οὕτως ἔχον. οὔτε ὑποδρω-
μιοι θυχεραίνοντο, καὶ ἐμώδονοι χαίρωμεν. τοῖ μὲν
γὰρ ἡμεῖς ἄξιοι· τὸ δὲ τῆς ἡμετέρας φιλοτιμίας.
προσδύχου περὶ ἡμῶν. τῇ βραχυλογίᾳ συγγίνω-
σκε. πάντως γὰρ, εἰ καὶ μικρὰ ταῦτα, σιωπῆς γε
μακρότερα.

Τῷ μεγάλῳ Βασιλεῖ.

Τοῦ πληρωθῆναί σου τὸ ἐπίταγμα, τὸ μὲν ἐξ ὧν
ἐφ' ἡμῖν, τὸ δὲ γε καὶ οἶμαι τὸ πλεονῶν τῇ σῇ θυ-
λαβείᾳ. ἐφ' ἡμῖν μὲν, τὸ τῆς ὁρμῆς καὶ τῆς προθυ-
μίας· (οὔτε γὰρ ἄλλοτε ποτε τὴν σὴν σιωπὴν τυχίαν
ἐφύγομεν, ἀλλ' ἀεὶ ταύτῃ διώκομεν· καὶ νῦν ταύ-
τῃ πλεονῶν ποδῶμεν) καὶ ἡ τῇ σῇ ὁσιότητι, τὸ διορ-
θωθῆναι τὰ ἡμέτερα. προσεδρόμομεν γὰρ τῇ κυρείᾳ
τῇ μητρὶ, πολὺν ἥδη καμῶσιν χρόνον ἐξ ἀρρώστιας·
καὶ εἰ μὴ μέλλοιμεν ἀμφιβόλως αὐτῷ καταλείψαι,
ὅς ἐκμωθισόμεθα, εὖ ἴδι, τὴν παρουσίαν. μόνον
ταῖς δυχαῖς, τῇ μὲν πρὸς τὴν ὑγίαν, ἡμῖν ἡ πρὸς
τὴν ὁδόν, ἐπικούρησον.

Τῷ αὐτῷ.

Εὐδυσάμην· ὁμολογῶ· τὴν ὑπόχεσιν, σωέσε-
θαί σοι καὶ συμφιλοφρόνησον καυομολογήσας, ἐκ
τῶν ἀβλῶν ἐπὶ, καὶ τῆς ἐκείσε φιλίας καὶ συμφυ-
ίας· ὅς γὰρ ἔχω τὴν τούτων ἀπείρ οἰκειότοτον. εὐδυσά-
μην

Eidem.

De iis, quae scripsisti, ita sentio. Nec me contēni aegre fero, et honore affici laetor. Illo enim digni sumus: hoc ambitionis nostrae est. Ora pro nobis. Breuitati ignosce. nam profecto, etiam si haec parua, silentio tamen longiora sunt.

Ad magnum Basilium.

Vt expleatur quod iubes, partim in nobis sitū est; partim autē, et quidem potissimū, ut opinor, in tua pietate. In nobis quidem cupiditas, animiq. promptitudo (nam nec alias umquam congressum tuum defugimus, verum eum semper consecretamur: et nunc eū cupidius appetimus) in tua autem sanctitate, ut res nostrae melius constituentur. Absidemus enim dominae matri, graui iam pridem morbo laboranti. Quam si non dubio et ancipiti statu relicturi sumus, tua praesentia, mihi crede, haudquaquam carebimus. Illud modo tibi curae sit, ut precibus tuis ipsi quidem ad sanitatem, nobis autē ad iter opem feras.

Ad eundem.

Promissis non steti, fateor: quippe iam inde ab Athenis, illiusq. loci amicitia, et animorum connexionē (nec enim aptius verbum occurrit) facturum me receperam, ut tecum vitae consuetudinem haberem, simulque philosopharer. Fidem

autem

autem fefelli, haud sponte ac libēter: verum quod
lex legem superarit, ea nimirum quae parentes co-
lere iubet, sodalitatis et familiaritatis legem. Non
autem prorsus fallam, si quidem hoc gratum tibi
futurum est. Partim enim nos tecum erimus, par-
tim ipse nobiscū esse ne quaeso graueris, vt omnia
sint communia, et aequalis amicitia. Sic enim fiet
vt nec parētes maerore afficiamus, et te fruamur.

Eidem.

Posteaquam te in sublimi throno collocatum, ac
lucernā, ne illam quidem prius obscure lucentem,
a Spiritu victore supra candelabrum oculis omniū
expositā esse intellexi, laetatus sum, fateor: quidni
enim, cum Ecclesiae corpus male affectū esse, atq.
huiusmodi ductu et auxilio opus habere conspice-
rem? Non tamen ad te statim aduolaui, nec aduo-
labo: nec ipse id a me exposcas velim. Primum vt
auctoritatem et venerationem tibi sartam testāq.
custodiam: ac ne prae ineptia quadam, et animi
feruore, quemadmodū obtrectatores dicere que-
ant, tui studiosos colligere videaris. Deinde vt mi-
hi ipsi stabilitatem comparem, inuidiaeque occur-
ram. Quando igitur venies, fortasse dixeris, et
quamdiu cunctaberis? Quoad Deus iusserit, atque
eorum, qui nunc insidiantur, et inuidia laborant,
vmbrae praeterierint. Non enim diutius, sat scio,
leprosi resistent, Dauidem Hierosolymis exclu-
dentes.

σάμν' ἢ, ὅχ' ἐκὼν, ἀλλὰ νόμου νόμου νικῆσάντος, τὸ
θόρα πένερ κελεύσαντος τοῦ γυνήτορας, τὸν τῆς
ἐταιρείας καὶ σωκθείας· οὐ μὲν πάντ' ἀπασιν ψεύ-
δωμαι, αὐτὸς αὐτὸ ἐγκαταδέξῃ. τὰ μὲν γὰρ ἡμεῖς
οἱ σωεσόμεθα, τὰ ἢ αὐτὸς ἡμῖν θέλων· ἢ τὰ
πάντα κοινὰ, ἢ τὸ τῆς φιλείας ὁμότιμον. οὕτω γὰρ
ἵπ' ἀρξῇ ἢ τὸ τούτους μὴ λυπεῖν, ἢ τὸ σὸ τυγχάνειν.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπειδὴ σε πεθγνῆται ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν θρόνον ἔγνωρ,
καὶ τὸ πνεῦμα ἐνίκησεν, τὸν λύχνον ὑπὸ τῇ λυχνίας
δημοσιεύσαν, οὐδὲ τὸ πρὶν ἀμυδρῶς λάμποντα,
ἦδ' ἡμῖν μὲν, ὁμολογῶ· (τί δὲ ὅκ' ἐμελλον, τὸ κοινὸν τ'
ἐκκλησίας ὁρῶν κακῶς ἔχον, ἢ τοιαύτης χρεῖζον χρεα-
γωγίας;) προσέδοξα μοι δὲ καὶ δυνῆσαι, ὅς τις προσδο-
κῶμαι. μηδ' ἐγὼ αὐτὸς ἀπαίτησας. πρῶτον μὲν,
ἵνα οἱ τὸ σεμνὸν φιλάξω, καὶ μὴ σιωπῶν δόξης τοῖς
αποδασαῖς, ὑπὸ ἵκνους ἀπ' ἀροκαλίας καὶ θερμότητος,
ὥς αὖ φαῖεν οἱ ὀφθαλμοὶ βάλλοντες· δεύτερον δὲ, ἵνα
ἐμαυτῷ πραγματεύσωμαι τὸ σταθερὸν τε καὶ ἀνεπί-
φθονον. πότε δὲ ἤξῃς; τυχὸν ἐρεῖς, καὶ μέχρι τίνος
ἀναδύσῃ; ἕως αὖ ὅ, τε θεὸς κελεύσῃ καὶ πρὸς ἑλθῶσιν
αἰσικαὶ τῷ νῦν ἐπίσταντων καὶ βασκαυόντων.
ὁ γὰρ ὑπὸ πλείον ἀνθεξουσιν οἱ λεωροί, σαφῶς οἶδ' αἶ,
ὅς Δαβὶδ τῷ Ἰορδαλῷ ἀρκλείοντες.

Ex eiusd. D. Greg. versibus.

κακῶς δ' ἀκλῶν ἀρχαῖς, μὴ δυσγενῆς.
γόνος γὰρ εἰσι οἱ πάλα σεσηπότες.
γόνος πρόαρχεῖν κρείσσον, ἢ λυεῖν γόνον·
ὥς καλὸν εἶναι, ἢ καλῶν πεφυκέναι.

Malum vocari turpe, non ignobilem.
Sunt namque pridem putridae carnes genus.
Genus auspicari praestat, id quam solvere:
Ut esse pulchrū, quam satum pulchro patre.

ὅταν ποθ' ὕβρις ἐκκῆται τῷ σπλῶ φρενῶν,
μνήσθῃτι Χριστοῦ, τῷ ἐκείνῳ τραυμάτων,
πόσι τε μοῖρα ταῦτα τῷ τῷ δειπνόντι.
ὥς δ' αὖ τὸ λυπεῖν ὥσπερ ὕδατι σβέσαις.

Cum tu dolore laesus ardes maximo,
Christi memor sis vulnerum, pars et quota
Sint haec dolorum, quos herus tulit tuus.
Sic nempe, ut vndis obrutus, macror perit.

V. Petrus Ioannes Assensius.

Leuys. 54 = 2 ix

